

невѣроятни размѣри тѣхното падание. Стокитѣ се криеха прѣдъ ассигнациитѣ, които се бѣха обърнали на кжсъ хартия; най-необходимитѣ припаси за ѣденіе скоро станаха недостъпни не само за сиромаситѣ, но и за богатитѣ: „Рантиеритѣ, които имаха десетъ хиляди ливра, не мажаха да се поминаватъ“, казва единъ тогавашенъ писателъ. Раздаването на хлѣбъ безъ пари на сиромаситѣ стана нужно да се намали до единадесетъ унции на човекъ. Отвѣнъ нищо не докарваха; прѣкупницитѣ задържаха житата, а гладницитѣ нападаха подвозитѣ и ги разграбваха. Прибавете къмъ това още, че прѣзъ зимата 1794—1795 студътъ бѣше необикновенъ, чешмитѣ замръзнаха и парижанитѣ бѣха лишени не само отъ хлѣбъ, но и отъ вода. Ажиотажа, като се ползуваше отъ обстоятелствата, съсрѣдоточаваше въ ржцѣтѣ си масса ассигнации за купуване на народни имоти, чиято продажба не даваше на държавата никакъвъ доходъ.

„Върнете ни максимума!“ викаше злочестия народъ.

Избухна ново народно движение, което бѣше много по-грозно отъ движенцето на 12-й жерминалъ.

На първи прериалъ, грамадна тълпа мъже и жени, възбудени отъ гладъ и отчаяние, нахлуха въ помѣщеніето на Конвента, като дигаха заплашителни викове. Нѣкои депутати се помжчиха да възстановятъ уваженіето къмъ святилището на народното прѣдставителство. Единъ отъ тѣхъ особено се отличавахе съ енергията си. Това бѣ Феро, човекъ твърдъ мъжественъ. Той обади името си. На буйната тълпа да се счуе на мѣсто *Феро*, *Фреронг* и тя въобрази, че вижда прѣдъ себе си едного отъ най-умразнитѣ главатари на реакцията; по тая причина Феро биде убитъ съ пищовъ. Главата му втѣгнаха на единъ маждракъ, и я прѣподнесоха на прѣдсѣдателя на Събранието Боаси д'Англа.

Слѣдъ това бунтовницитѣ се разсѣдаха по чино-